

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 248.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364983220112/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

sulen stædig. »Og for så vidt var det jo heldigt, at Laursen gik fallit og kom ud af byrådet. Ellers kunde det ha blevet vanskeligt nok for Dem.«

»Hm. Vi personligt var ikke interesserede i sagen. Vore unge kunde han jo ingen skade gøre.«

»Næ —. Man troede ellers, det skulde være blevet til noget mellem ham og Emilie.«

Fru Lind smilede, og overlæreren svarede: »Emilie morede sig kosteligt over ham. Det var igen et udslag af hendes satiriske natur. Så ung hun var, hade hun dog sans for det komiske ved hans ungdommelige bravader. Hun skånede ham såmænd ikke, når hun kom hjem og talte om ham. Den alder er jo noget ubarmhjærtig.«

»Nej se.« udbød fru Lind og rejste sig, »dær kommer de såmænd.«

Emilie, Bjerregård og barn ankom. Stor, overstrømmende glæde og mer kaffe. Bedstemøer (taule) dikkede den lille med en fed finger og sa gentagne gange »rært.«

»Vi sad netop og talte om dig og hr. Hørslev,« meddelte fru Lind.

»Nå; ja. Du kan holde musse for mig, gissemand. Ja, han var ganske morsom. Da var mæn ung og naiv. Han troede vist, han imponerede mig forfærdeligt dengang. Det gjorde han måske også. Men hvad, der er såmænd ikke så stor forskel på mandfolkene: det er bare, man får et af dem.«

»Ja.« sa konsulinden og tænkte på sine døtre.

»Ja.« gentog fru Emilie. »De er naturligvis ked af det for Deres egne døtre. Men herligheden er ikke så stor. Når man bare har fået det første barn, så er det meste af lysten styret.«

Hun trommede med foden i gulvet. Nu var der ikke længere nogen, der prøvede på at stække hendes tunges frihed. Man mærkede, hvordan det søde hos hende var

ved at blie til surt, i følge en vis lov om sødt og surt. Denne forandring var især påfaldende, da den lille begyndte at vræle. Den lille var allerede så udviklet, at vokaldannelsen var tydelig. Den vrælede afvekslende på æ og på y, mest på æ.

»Herregud, vug den dog lidt på armen! Du sidder så ubehjælpssom. Nå, vil moer ta den, ja værsgo.«

Bjerregård så virkelig noget ubehjælpssom ud. Også lidt mindre vel friseret for resten.

Men fru konsulen sad med sine døtre uhævnede. »Nå,« sa hun, »hvordan går det hr. Harald med juraen?«

»Min søn studerer teologi. Nå, vidste De ikke det?«

»Jeg ved, at han slog engang om til jura.«

»Harald fik skrupler engang. Ja. Han var ikke aldeles vis på at være sin alvorlige gærning voksen. Så fik han et års betænkning, og i den tid tror jeg nok, at han skaffede sig et vist indblik i juraen. Det er jo heller ingen skade til.«

»Det viser jo bedst, hvor dyb en natur han er.« forklarede Lind. »Andre går til det som et levebrød. Harald vilde først være sikker på, at det var ham en virkelig livssag.«

»Hm. Jeg synes for resten, at han er kommet til at gå så dårligt.«

Der gik noget koldt og tavst igennem stuen.

»Han er en flittig dreng,« svarede Lind lidt efter. »Mennesker, der studerer meget, får tit en usikker gang.«

»Nå. Har bogholderen fået nogen anden plads siden?«

Nok en klam tavshed bredte sig over stuen.

»Der er ikke noget afgjort,« sa fru Lind. »Han kommer rimeligvis til København.«

»Nå. Det er vist ellers ikke så let at komme derind, når man er kommet sådan lidt pludseligt fra sin plads.«